

ваха. Чакъ на петия день забелязахъ, че приближавамъ края на стената. Азъ бѣхъ самъ. Какво е станало съ другитѣ, не знаехъ. Съ последни сили се домъкнахъ до единъ храстъ да си почина. Имахъ още доста пѣтъ до първото селище. Какво бѣ моето учудване, когато вече не можехъ да се изправя. Краката ми не държеха. Мислѣхъ, че свършвамъ. Прострѣнъ на земята, азъ чакахъ смъртта си. За да се скрия отъ палещитѣ лъчи на слънцето, азъ се помжчихъ да се довлѣча до единъ по-голѣмъ храстъ. Усѣтихъ нѣщо твърдо въ подплатата на палтото ми. Съ голѣми усилия се обърнахъ и почнахъ да тарашувамъ съ ржката си. Никога не съмъ се чувствувалъ толкозъ щастливъ, колкото въ оня мигъ, когато измъкнахъ твърдия предметъ, който ме убиваше. Това бѣ едно парче шоколадъ. Значи, азъ бѣхъ спасенъ. Шоколадътъ ми възвърна малко силитѣ и едва следъ 4 часа срещнахъ първия туземецъ, който ме отведе въ селището. Щомъ пристигнахъ, туземцитѣ образуваха спасителенъ керванъ. Следъ дълго и уморително пѣтуванетѣ успѣха да спасятъ съпѣтниците ми и ги довлѣкоха полуживи въ селото. Цѣлиятъ багажъ бѣ спасенъ. Само животнитѣ отъ кервана бѣха измрѣли отъ изтощение.

Това пѣтуване ми послужи за урокъ, втори пѣтъ да взимамъ достатъчно храна и въ лошо време по никакъвъ начинъ да не трѣгвамъ изъ солената пустиня.

